

L'«Oremus» dels catalans o les confidències del gat a la rata

Parlant del seu home, que era un polític de pam i cana, deia la dona d'un drapaire, amb tota la «retòlica»:
—... Si no fos que «una» és catòlica i apostòlica, més de quatre vegades li argoïlaria la «romana».

— — —
Com que nosaltres, a més de catalans, també som catòlics, apostòlics i romans, i no volem ésser «assimilats» a russos ni a cubans, preguem com a bons creients i com a ciutadans:
...Oh, gloriós Santiago Carrillo, patró d'Espanya!!
...Oh, benaurat sant Magí de Brufaganya, venerat com a patró de Tarragona!!
...Oh, sant Narcís de les mosques, patró de Girona!!
...Oh, sant Sever de les faves, patró de Barcelona!!
...Oh, sant Anastasi dels estrops, patró de Badalona!!
...Pels vostres mereixements, terrenals i celestials, que ben comptats i rebatuts, no són pas pocs ni gaires, protegiu als polítics i als intel·lectuals que no hagin de viure com «arrossaires»!! (1)
...I vós, sant Roc del gos, patró de la Gascunya, i vosaltres, polítics venerables i honorables, que «parlamenteu» i no acabeu mai, per Catalunya, protegiu a taxistes i a rabassaires, protegiu a esmolets i a terrissaires, protegiu a empresaris i a treballadors, protegiu a diputats i a senadors, protegiu a tota la gent bona i dolenta que escriuen en els diaris, protegiu als «rosega-altars» i als «crema-confessionaris». I a nosaltres, que a més de fer llum a sant Pancràs de la feina, som devots de tots els sants del cel de més renom, feu que tinguem ben esmolats els mànecs de l'eina perquè hi tornaran a haver «treballs a desdir» per tothom. Tot això els ho diem amb una confiança innata, la mateixa amb que el gat ho confiava a la rata.

JOAN DE CAN CATALA

(1) arrossaires = afavorits

ANECDOTARI LOCAL ————— per RAIMON

Què se n'ha fet de l'Any de la Dona?

Heus ací diversos fragments d'una conversa, al voltant d'un cèntric bar-restaurant:

—Caldria quelcom més que un Any de la Dona per a mentalitzar consciències i comportaments enfront un problema tan àrid. Doncs ja em direu, què en resta de tantes consignes i de tants programes? Foc d'encenalls tot plegat! —es queixava un contertullà d'una taula llarga, on, en animada conversa, molts vespres es platicava de tot el diví i humà. I afegí:

—Els que per motius professionals hem intervingut dins el món empresarial, mèdic, polític o sindical, hem comprovat l'escassa col·laboració que troben aquelles consignes entre els elements ben situats amb poder de decisió, tot i que particularment també diuen compartir-les. Altrament, al màxim que condescendeixen, és a valdre's d'una secretària o infermera, i encara més aviat guapa que eficaç, doncs la vanitat masculina se sent més afalagada amb la proximitat d'una noia-monument que d'una intel·lectual, quina ombra podria crear complexos.

—Culpables? Tots i ningú —sentencià pragmàtic l'amo del restaurant que seguia amb cert interès la conversa.

—El món es mou dins unes competències cada dia més virulents, tot i descartant-ne les senyores. Si això ara ja es així, que no serà el dia de demà en que s'accepti en igualtat de condicions un element majoritari en la conquesta d'uns llocs ja tant disputats? —manifestava un pussil·lànim.

—O sia que, com a element decoratiu en empreses modernes; com a símbol d'afabilitat i femineïtat en clíniques i hospitals; com a garantia d'atencions, açañada en desplaçaments internacionals; com a re-

cés maternal en col·legis i guarderies; i com a repòs del marit cançat en la llar, benvingudes les senyores...! —convingué el més animador del grup.

Al que afegí el senyor Joan, botiguer i bon psicòleg, segons ell:

—És clar. Que deixin en pau els homes en els llocs de decisió, permetent-los servir les apariències d'una organització, una eficiència i un progrés moltes vegades reflexat solament en unes estadístiques convencionals però d'escassa credibilitat. I afegí: —Què en treuran de volguer capgirar un món que ja hem trobat en plena marxa...? Què en treurem, tots plegats, de tirar pedres al sostre de vidre de les nostres llars, si uns i altres estem a sota i és l'únic aixopluc que bé o malament ens protegeix de les inclemències amb que la vida moderna i la societat persegueix a l'invidu com a tal...?

És clar que també hi havia una altre versió, defensada per un estudiant quelcom madur:

—Què hi perdria el món deixant que les decisions es prenguessin amb el cor en comptes de fer-ho pels interessos de pàtria, factors econòmics, de color, banderes o partits? Amb intuïció femenina, amb bones maneres, amb una certa elegància espiritual, improvisant solucions segons el lloc, segons els moments, tant difícil seria tirar endavant el carro de la convivència humana? De debò és previsible un desgavell més gros que l'actual?

De totes formes, unes noies que estaven en el grup, no hi donaven pas massa importància a tants pros i contres. Elles, al revés que llurs mares, no es sentien socialment discriminades. La llibertat, la independència, se la prenien. I santes pasques...!